JÄRNVAGNEN

Kriminalroman af STEIN RIVERTON.

(Forts. från föreg. nr.)

— Tror ni på den makt, som kan ligga i ett par ögon?

— Menar ni hypnotism?

— Ja, ni kan gärna kalla det hypnotism. Jag har med mina ögon tvingat en människa att komma. Det är denna människa jag väntar på.

Han ville icke förklara sig närmare och gick långsamt ifrån mig. Jag blef stående och såg efter honom, undrade öfver hans märkvärdiga uppträdande. Plötsligt hukade han sig ner och höll kameran framför sig. Hvad ville han nu fotografera, bara blanka sjön? Solen slog gnistor omkring honom i de hvita stenarna. Han hade kanske i alla fall ett motiv, och sjögräs stack upp här och hvar, och några små skär blefvo liggande bara och glänsande, när hafvet drog sig tillbaka. Så kom en lugn dyning och slöt sig om det hela osm en stor läpp. Krag knäppte af, reste sig och vandrade vidare. En besynnerlig människa.

Vid 8-tiden gick jag ner till hotellet för att äta. Jag mötte Asbjörn Krag på vägen.

— Jag har något att berätta för er, sade han strax. Nu har mannen kommit.

— Jag vet inte hvem ni talar om.

Asbjörn Krag tog mig i armen, och under detta anfall af gemytlighet berättade han:

— Minns ni inte, att jag för en stund se'n talade om ögonens makt. Godt. Jag hade med min blick befallt en människa att komma till mig. Det är denna människa jag har väntat på nu i några dagar. Det är en man, som också ni känner, och han sitter nu uppe på mitt rum.

Jag kom nu ihåg detektivens afsked från Gjärnäs, då han till ägaren sade, medan han såg på rättaren: Vi ses igen. Jag bor på hotellet.

— Det måste vara förvaltaren på Gjärnäs, som har kommit, sade jag.

— Riktigt antaget, svarade detektiven. Jag vill att ni skall höra på vårt samtal, och därför gick jag för att möta er.

Hans meddelande grep mig starkt.

— Det är således i alla fall något sammanhang mellan Gjärnäs och mordet, mumlade jag. Du store Gud, när jag tänker på hvad ni nyligen talade om för mig om den mördades hatt.

— Han lyfte hälsande på hatten, i det han fick det förfärliga slaget.

— Ja, och minns ni hvad Gjärnäs själf sade, att han absolut varit emot äktenskapet mellan Blinde och system. Kanhända har Gjärnäs hatat Blinde, han säger ju själf, att Blinde värkade osympatisk och egoistisk.

— "Egoistiskt triumferande", rättade detektiven.

— Ja visst, men hufvudsaken är att mördaren har känt Blinde. Jag skälfver af spänning att få höra hvad rättaren har att berätta.

Asbjörn Krag skakade på hufvudet och plirade mot mig med sin hopknipna sarkastiska ögon.

— Nu är ni för ifrig, sade han långsamt och liksom lugnande. Ni rusar för fort, käre vän.

— Jag bara sammanför de olika omständigheterna, svarade jag.

— Låt höra en gång hvilka slutsatser ni kommer till.

— Gjärnäs var emot äktenskapet.

— Riktigt, men han gaf likväl sitt samtycke, därför att system ville.

— Men han var i alla fall synnerligen emot det. Och han tekte inte om Blinde. Då han inför oss har uttryckt sig så starkt, kan vi kanske gå ut ifrån att han hatat jägmästaren.

— Innan ni går vidare, vill jag gärna fråga er rent ut, sade Krag, om ni tror, att Gjärnäs själf är mördaren?

Denna plötsligt direkta fråga kom mig att skälfva.

— Jag vill inte kasta ut en fraktansvärd beskyllning, svarade jag. Ni har bedt mig om att framställa en rad slutsatser. Jag tycker det är affekteradt af er att förneka, att det finnes omständigheter, som peka direkt hän på Gjärnäs. Jag förmodar för öfrigt, att ni allaredan själf har bildat er en mening. Jag tror inte, att Gjärnäs är den skyldige, men när vi samla allt det som talar emot honom, så blir det kanske lättare för oss att rädda honom från denna förfärliga misstanke, Gjärnäs är min vän.

Detektiven höll mig fortfarande under armen. Han saktade sin gång för att vi inte skulle komma för snart till hotellet. Jag fick plötsligt det intrycket, att han mycket gärna ville höra min mening — och det var påfallande, att han åter en gång direkt satte Gjärnäs' namn i förbindelse med brottet.

— Vi få inte bara hålla oss till indivier, sade han. Vi måste se mänskligt på det också. Kan ni tänka er möjligheten af att Gjärnäs kunde begå något sådant?

Efter en stunds betänkande svarade jag:

— Svårligen.

— Sätt er i hans ställe, fortsatte detektiven. Ni har en syster, som ni håller förfärligt mycket af.

— Och ser upp till.

— Ja, för all del. Hon förklarar sig villig att ingå äktenskap med en man som ni hatar.

— Förutsättningen för att jag hatar honom är naturligtvis, att jag vet att han är en dålig människa.

— Naturligtvis. Ni försöker öfvertala er älskade syster till att bryta förbindelsen, men den förhatade är en mycket vacker man, och hon är förblindad af en våldsam kärlek. Ni förstår, att äktenskapet skall bli förfeladt och er syster djupt olycklig; men ni inser det hopplösa i att öfvertala. Hon ger den förhatade sitt ja, och därefter inträder det moment, då älskaren afslöjar sig som "egoistiskt triumferande". Jag tycker bra om det uttrycket, som Gjärnäs oftvilligt lät gå öfver läppama. Jag han tänka mig, att Blinde har vetat om broderns motstånd, och att han har lagt sin egoistiska triumf oppet i dagen, då han hade systerns ja. Sätt er nu i Gjärnäs' ställe. Kan ni inte tänka er, att ni i ett ögonblicks upphetsning vid att se hans triumferande, hånfulla leende, vid att veta den äskade systera i denna dåliga människas våld kunde vara frestad till att slå ihjäl honom?

Asbjörn Krag hade talat mycket öfvertygande, och jag kände mig underligt gripen af hans ord.

— Jag tror nog, svarade jag osäkert.... Jag tror det nog. Men jag skulle naturligtvis inte göra det med berådt mod.

— Naturligtvis inte. Ni skulle handla i ett ögonblicks upphetsning, under intrycket af en plötsligt uppkommen våldsam förargelse eller förbittrande nedstämdhet. Låt mig säga, att ni träffade honom på en öde väg, att han hälsade på er och log sarkastiskt triumferande, som ville han säga: "Där kan du se, min vän, nu har jag din kära syster i min makt, hon är min — hur långt kommer du nu med allt ditt hat.... Hvad nu? Då tror jag nog, att ni kunde klämma till honom, kanske utan tanke på att döda honom, bara behärskad af ett oöfvervinneligt behof att slå honom till marken.... Hvad tänker ni på? Tycker ni inte om det här samtalet?

Jag torkade svetten af min panna. Jag hade en känsla af att mina läppar begynte att bli kalla.

— Jag tänkte på den döde, stammade jag. Minns ni hans ansikte, det var just så ondskefullt triumferande, som ni säger. Och så tänker jag på min käre vän Gjärnäs' förvirrade uppträdande. Han var blek och skälfvande, det såg ut som om han inte hade sofvit på flera dygn. Och så rättaren? Nu har han alltså kommit till er, hvad har han att berätta?

— Det är hvad vi nu skall höra, svarade detektiven.

Vi gingo upp på hans rum. Då vi trädde in, reste rättaren sig och hälsade förläget. Han var i söndagsstass, men eljest kunde man ej märka någon förändring hos honom; samma nedtryktheet i hans väsen, samma osäkra, irrande blick.

— Ni känner min vän, sade detektiven, han hjälper mig i mina undersökningar. Han vill också gärna höra hvad ni har att berätta.

— Ja —.

Rättaren sade bara ja med ett oerhördt allvar, han visste inte riktigt hur han skulle börja, var stilla och försagd.

— Jag har nog något att berätta, fortsatte han efter en liten stund. Men det är så svårt för mig att veta hur jag skall komma fram med det. Kunde ni inte fråga?

— Ni vill kanhända tala om mordet?

— Nej, mordet känner jag inte något till. Han såg skygt åt sidan. Jag känner inte något till det. Och jag vill inte berätta om annat än hvad jag själf har sett.

— Om annat vilja vi häller inte höra, svarade detektiven.

Rättaren nickade bort till mig.

— Minns ni den aftonen, då jag inte ville släppa in er?

— Ja, svarade jag. Det tycktes mig, att ni var litet brutal vid det tillfället.

— Brutal ja, men jag var tvungen till att vara det. Den aftonen var det som det började.

— Hvad började?

— Allt det hemlighetsfulla bråket på herrgården. Det är sorgligt, att detta skulle komma nu, då vi ha lefvat fredligt i så många år. Jag kan gärna tala om för er, att jag håller mycket af Gjärnäs, han är både duktigare och reellare och mindre upprusande än den gamle var.

Här afbröt Asbjörn Krag.

— Ni menar Gjärnäs' äldre far.

— Ja.

Här återvände således detektiven än en gång till detta för längesedan glömda dödsfall.

— Vet man säkert, att han drunknade? frågade han.

— Ja, svarade rättaren, han drunknade. Båten dref kantrad i land ute bland skären.... Ja, det började som sagdt den aftonen, fortsatte han. En man kom in med ett bref till Gjärnäs, och då han hade läst det brefvet, rusade han som en galning genom rummen och ropade på fröken.

— Vet ni hvarifrån brefvet var?

— Nej, jag vet inte det. Men jag stod inne på Gjärnäs' kontor, då det kom. Det var ett stort, gult kuvert.

— Såg ni stilen?

— Nej, men då Gjärnäs läste utanskriften, blef han liksom så underlig på en gång.

— Sa' han något?

— Ja, han sa': Store Gud, aldrig har jag då sett något så likt.... Så bröt han brefvet och läste det. Och då han hade läst de första raderna, höll han på att svimma, åtminstone blef han farfärligt blek, ja, medan han satt där i stolen, var han så blek som ett lik. Jag har aldrig upplefvat något så underligt.

— Ni sa', att han sprang genom rummen?

— Ja, det var se'n han hade sansat sig. Men först körde han ut mig. Ni får inte vara här längre, sa'n, ni får för död och pina inte vara här längre. Han väntade inte tills jag var gången, utan rusade alldeles som från vettet genom rummen och ropade på fröken.

— Var hon hemma?

— Ja, hon var hemma.

— Hva sa' han till henne?

— Det vet jag inte. Jag gick. Men sedan hörde jag af jungfrurna, att fröken hade skrikit till, men likväl försökte att lugna Gjärnäs. De två talade länge tillsammans i biblioteket för stängda dörrar och fönster. Därefter blef jag inropad. Hör nu, min kära rättare, sade Gjärnäs, jag fick ett öfverraskande bref för en liten stund se'n. Det var på ett sätt mycket sorgligt, men det var också på ett sätt mycket glädjande. Jag blef i alla fall starkt upprörd vid läsningen af det, och jag vill be er att glömma hvad ni var vittne till och inte berätta det för någon. Det gäller en alldeles privat sak. Det är inte något mer att tala om. — Det sista trodde jag nu inte, patron var fortfarande mycket blek.

— När hände detta?

— Vid 9-tiden på aftonen.

— Det var således innan jägmästare Blide kom?

— Ja, en half timme innan. Då han kom, ville Gjärnäs neka honom tillträde, men fröken släppte in honom. De tre hade ett långt samtal med hvarandra. Det var mot slutet af detta samtal som ni kom.

Här nickade förvaltaren bort till mig.

— Fröken såg er genom fönstret, fortsatte han. Hon sprang ut till mig och bad mig ändtligen att inte släppa in er. Gjärnäs själf kom också ut och ropade, som om han hade varit galen. Jag måste vara ensam, ropade han, kan ni inte se att jag är sjuk. Därför var ja gtvungen att vara så brutal mot er, det var inte annat att göra.

— Hörde ni alls ingenting af hvad som sades? frågade detektiven.

— Nej, inte något vidare. Men en gång hörde jag, att fröken kom med förebråelser mot Gjärnäs. Du borde ju vara glad, sade hon, och i stället är du så förtviflad som döden.

— Hvad svarade han till det?

— Han sa': Jo visst är jag glad, Hilde, men detta är ju förfärligt i alla fall. Hur ska vi kunna hålla det hemligt?

Men jag hörde också, att han sa' något annat.

Detektiven frågade icke mera. Jag förstod, att vi nu hade kommit till en viktig punkt i rättarens besynnerliga berättelse.

— Han sa' också något annat, återtog rättaren halfhögt, nästan hviskande. Och jag kunde inte låta bli att höra det, för jag gick just då genom rummet, Gjärnäs sa': Men han är dödens.

Detektiven hörde på detta utan att ändra en min.

— Hvem sa' han det till? frågade han.

— Till fröken.

— Hvarför inte till jägmästar Blinde, som också var närvarande?

— Blinde var inte då tillsammans med de andra två, han väntade i frökens våning. Fröken och Gjärnäs voro ensamma på kontoret.

— Har ni någon idé om hvem det var, som Gjärnäs talade om?

— Hur skulle jag kunna ha det?

Rättaren stirrade återigen skyggt åt sidan.

— Ni kan väl kanska ha edra tankar, sade han. Samma afton hände ju det förfärliga ute på slätten. Jägmästar Blinde gick från gården klockan 11.

Asbjörn Krag satt länge tyst. Så träffade han direkt sakens kärna genom att fråga:

— Hur kan Gjärnäs ha något med detta mord att göra? Gjärnäs stannade ju på herrgården.

Rättaren svarade icke. Han satt med nedbjödt hufvud och vred förläget sin hatt mellan fingrarna. Efter en liten stund mumlade han:

— Jag hade inte tänkt att gå till er. Men så fick jag höra något.... Jag fick höra af andra, att ni gick omkring och frågade efter en häst... eller en vagn.

— Ja, jag ville ha reda på om någon af traktens folk hade varit ute och åkt den natten.

Förvaltaren såg upp.

— Det hade väl ingen, kan jag tänka?

— Nej.... hvarken länsmannen eller prästen.

— Eller Gjärnäs?

— Häller inte Gjärnäs.

Det blef en lång paus.

Detektiven frågade:

— Hvad var det Gjärnäs sa' till er, då vi åkte bort från gården den där dagen?

— Det kan ni väl tänka er, svarade rättaren. Han bad mig hålla mun, detsamma som han sagt nu hvar dag, sedan brefvet kom.

— Hvad skulle ni då hålla mun med?

Långt om länge fick rättaren framstammadt:

— Gjärnäs.... var i alla fall ute och åkte mordnatten.

Jag hade väntat, att Asbjörn Krag skulle rusa upp efter denna afgörande utsago. Men han blef sittande fullständigt lugn, som om intet hade händt, och hans lugn irriterade mig; jag kände att något förfärligt hemskt närmade sig mig, jag fick lust att gå ut på ängarna och svalka mitt heta ansikte i sommarvinden, men jag blef sittande som förlamad, fastan med darrande närver. Jag hade också lust till att säga något, fråga, men jag vågade icke öppna munnen af fruktan för min egen röst, jag kunde kanske inte få fram orden, jag hade en värkande klump i halsen. Och där satt denne man, smäleende med nästan slutna ögon, lugn som en sten. Han tycktes mig i detta ögonblick motbjudande, jag nästan hatade honom, för att jag visste, att jag inte kunde gissa en enda af hans tankar. Hvad tänkte han på? Hvad trodde han nu? Och så talade han så irriterande vanligt, nästan likgiltigt.

— Gjärnäs var i alla fall ute och åkte den natten. Såå —

— Ja, svarade rättaren. Och ingen på gården utom jag visste om det. Så snart jägmästaren val var gången, bad Gjärnäs mig att i all tysthet spänna för hästen, då han ville ut och åka. Detta var ju underligt, för hvad i all världen skulle han åka efter så sent på natten. Och så fick ingen annan veta o mdet. I all tysthet lyckades jag leda hästen bort till husets baksida. Där hade vi en gammal vagn stående, som jag spände för.

— Hvarför begagnade ni just denna vagn?

— Jag kunde inte gå i vagnboden, för då hade jag väckt upp allt tjänstfolket, och hur kunde det då hållas hemligt att patron skulle ut och åka?

— Åkte han ensam?

— Alldeles ensam. Jag erbjöd mig att följa med, men då blef han riktigt förskräckt. Är ni galen, sa' han. Jag måste lofva honom att genast gå till sängs och inte ha några bekymmer för hans återkomst. Gjärnäs körde utåt slätten, och jag stod och såg efter honom, tills han blef borta i mörkret. Så gick jag och lade mig.

— Somnade nu?

— Nej, jag kunde inte sofva. Jag låg vaken hela natten och tänkte på hvad jaf hade sett och hört. Jag förstod, att något besynnerligt måste ha händt. Patron såg förskräckt ut, då han körde i väg, som om han skulle varit full. Men han hade inte druckit något, det vet jag bestämdt.

— Hörde ni honom komma tillbaka igen?

— Ja, jag hörde dunk och larm från stallet, då han satte in hästen.

— Den vagnen han körde med — hurudan var den?

— En gammal ranglig trilla.

— En järnvagn? frågade detektiven.

Rättaren log.

— Jag vet hvad ni syftar på, svarade han. Jag har också hört den gamla sägnen, men jag tror inte på spöken. Det är visst sant, att den gamla trillan skramlar litet, men det är i alla fall mycket svårt att höra skillnad på den och andra vagnar, när den hörs på något afstånd.

— Då är det inte den vagnen jag har hört, insköt jag ifrigt.

— Å jo, svarade rättaren leende, det är nog den ni har hört.

Jag teg.

Detektiven frågade::

— Men efter den natten har ni kanske inte sett eller hört något besynnerligt på herrgården?

— Det är just hvad jag har: Herrgården har fått sin hemlighet. Jag tycker där försiggår besynnerliga saker på alla tider af dygnet. Både Gjärnäs själf och fröken har blifvit helt annorlunda än de hittills varit.

— Hvad tänkte ni, då ni hörde talas om mordet?

— Jag tänkte ingenting, mumlade rättaren, men då jag fick veta, att ni gick omkring och frågade efter vagnen, kunde jag inte för mitt samvetes skull längre tiga med hvad jag visste.

— Jag förstod, att ni skulle komma, sade detektiven.

— Ni såg så underligt på mig, då ni reste bort från Gjärnäs, svarade rättaren. Jag tordes inte vänta längre.

Han reste sig.

— Och jag tror inte jag har gjort något galet, fortsatte han. Jag har sagt till patron, att jag ville besöka er.

— Sökte han inte att förhindra det?

— Jo, och då han förstod att det inte tjänade något till, sa' han, att allt som hade händt bara angick honom personligen.

Asbjörn Krag satt länge och funderade.

— Nu får ni gå tillbaka till herrgården, sade han slutligen.

— Ja.

— Och så kan ni hälsa Gjärnäs från mig och fråga när det är lägligt för honom att ta emot mig.

— Lägligt! utropade jag förvånad.

Asbjörn Krag höll handen varnande upp mot mig och fortsatte, vänd till rättaren:

— Och ni kan vidare säga honom, att jag inte skall tränga in i hans hemligheter.

Strax efteråt gick bonden, och så blef jag ensam med Asbjörn Krag.

— Hvad tror ni nu? frågade han.

— Det förefaller mig, som om Gjärnäs vore fälld, svarade jag. Det är ju en förfärlig olycka. Stackars vän!

Men Asbjörn Krags tankar måtte ha varit långt borta, ty han sade i frånvarande ton:

— Fälld, jaså. Är det hvad ni tror?

Han blef allt mer och mer ordknapp, och då jag förstod, att han ville vara ensam med sina grubblerier, lämnade jag honom.

Jag kom sent till kvällsbordet, och klockan blef elfva, innan jag var färdig med supén. Då jag gick förbi Krags fönster, hörde jag honom trafva fram och tillbaka inne i rummet, jag ville inte störa honom och tog vägen hemåt, till min lilla stuga. Det drog upp till ovader, kvällen hade hittills varit mild och sommarblank, men någonstädes ute vid horisonten stod regnvädret och sände våta pustar, så att luften blef fuktig och kall. Det kom med en gång, liksom när man andas på en glänsande metallplatta. Vattnet inne i hamnen blef blygrått. Det hade varit kaf lugnt i flera timmar, men nu slog hafvet ytterst ute en svart rynka. Blästen och regnet kommo närmare.

Jag gick fort längs stranden för att i tid komma hem till min stuga. Det slog mig hur ensligt den låg därute. Jag har aldrig känt det så förr, och jag ångrade att jag inte hade sökt för att få en annan bostad. Då jag stängde dörren efteråt mig, rann regnet ned öfver rutorna.

Man kan förstå, att det inte kunde vara tal om sömn för mig, efter allt hvad jag hört och upplefvat. Jag stängde dörren, drog hop gardinerna för fönstren och tände ett ljus. Jag försökte läsa i en bok jag hade och läste långa stycken om och om igen utan att förstå hvad jag läste. Jag kunde inte samla tankarna. Till slut lade jag bort boken, slöt ögonen och upprepade halfhögt för mig själf de sista orden Asbjörn Krag hade sagt: Fälld, jaså. Är det hvad ni tror....

Jag föll så småningom ihop, dåsade bort, jag märkte hur regnet saktade af och slutligen upphörde, om en minut eller två skulle jag ha somnat, men så blef jag med ett klarvaken vid att höra, att det bankade hårdt på min dörr.

Det bankade på dörren.

Min första tanke var: Dörren är låst, det är bra. Det bankade igen.

— Hvem är det? ropade jag.

Intet svar. Jag kunde räkna mitt hjärtas slag, så kraftigt slog det. Det var ju fänigt af mig att vara rädd, men kanske föll ängesten så lätt på mig, för att jag just hade glidit ut ur slummern.

Men så bankade det igen på dörren med hårda, beniga knogar. Det var en obeskriflig känsla att veta, att i mörkret där utanför stod någon. Hvem i all världen kunde det vara?

Jag frågade igen, ropade så hogt jag förmådde. Långt och länge kom svaret, men jag uppfattade det icke. Det var en lägmäld stämma.

— Hvem är det?

— Öppna, svarades det.

Det var detektiven. Jag vred om nyckeln och slog upp dörren på vid gafvel. Ute i skymningen stod han. Han hälsade ironiskt med hatten djupt mot marken, så att hans kala hjässa blänkte i mörkret.

— Ni? frågade jag förvånad. Kommer ni så sent?

— Ja, svarade han, klockan är ett. Skrämde jag er?

— Visst inte.

— Å, tillstå det bara. Sof ni?

— Nej.

— Hvarför har ni inte lagt er?

Jag trodde han gjorde narr af mig, jag blef ond, men utan att invänta mitt svar, skyndade detektiven att tillägga:

— Jag hoppas ni ursäktar. Men jag kommer i en viktig angelägenhet.

— Hvarför svarade ni inte, då jag frågade första gången?

Asbjörn Krag skrattade, ett lågt, torrt skratt. Jag kunde otydligt skönja mannen, och det lät som om skrattet kom från själfva skymningen.

— Förlåt mig, sade han, men jag experimenterade. Jag förstod, att ni var rädd, och det roade mig att höra er ännu en gång. Så tänkte jag, så ropar en människa i skräck.

— Ni misstar er, svarade jag och sköt igen dörren till hälften. Som ni väl kan förstå, håller jag på att gå till hvila. Jag vill ogärna bli störd.

Men detektiven stack utan vidare sin käpp mellan dörren och tröskeln.

— Kom med, sade han, hvarför vill ni svika mig just nu?

— Hvad är på färde? Har något händt?

— Ja.

Jag tyckte, att Asbjörn Krag var mycket allvarlig, och jag beslöt mig för att ändå följa med honom. Jag tog på mig hatten och öppnade därpå så tyst som möjligt en bordslåda, där jag hade en revolver liggande.

— Aha, hörde jag detektiven mumla. Ni beväpnar er.

— En gammal vana från mina resor, svarade jag. Det händer ju dessutom så mycket märkvärdigt nu för tiden. Bör jag ta regnrocken på mig?

Detektiven såg upp mot himlen.

— Molnen flyga raskt, svarade han. Vi få säkert inte mera regn.

Vi gingo. (Forts.)

EN DAG BORJAD

med Cowan's Cacao, är en dag med klart hufvud och goda nerver — en dag af idel lif och rörelse.

ANVÄNDER NI

COWAN'S PERFECTION COCOA (MAPLE LEAF LABEL)

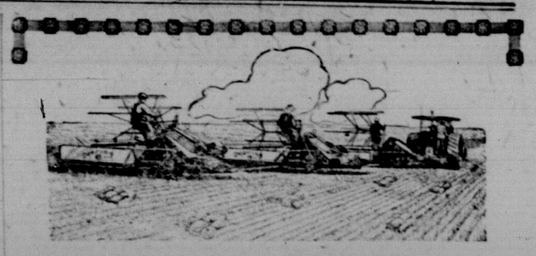

Deering New Ideal Binder

Mästaren på Skördefältet.

DEERING skörde- och slättermaskiner hafva etablerat en standar, jorden rundt. Hvarhälst säd växer, är Deering bindaren känd såsom en pålitlig maskin, en som är alltid färdig på åkern, antingen säden befinner sig kort eller lång, stående eller liggande, för att skära och binda allt.

Deering kvalité är känd jord rundt, men maskinerna äro olika för att möta de skilda behofven i olika länder. För skördearbetet i västra Canada är där särskilda delar tillsatta, hvilka gor New Ideal bindaren den bästa och mest värksamma.

Skärrigeln, som är i "Z"-form, tillåter den korta säden att passera utan att stanna på rigeln. Det är mycket lätt att justera "reelen" till höjden som önskas. Den hålles alltid jämn med skärrigeln, antingen den arbetar högt eller lågt. "Smooth section" knifvar kunna användas i stället för "Serrated" knifvar om så önskas. Ändringen göres på ett par minuter. Både de tre packarne och de tre afkastningsarmarna hjälpa till att utföra dess goda arbete. Man behöfver endast namna den utmärkta Deering knytaren. Ni känner till, hvad den utför.

Många andra goda fördelar, utom de ofvannämnda förklaras fullt för eder af eder I H C agent. Besök honom, eller tillskrif det närmaste filialkontoret för katalog.

International Harvester Company of Canada, Ltd

WESTERN BRANCH HOUSES

Brandon, Man.; Calgary, Alta.; Edmonton, Alta.; Estevan, Sask.; Lethbridge, Alta.; North Battleford, Sask.; Regina, Sask.; Saskatoon, Sask.; Winnipeg, Man.; Yorkton, Sask.

These machines are built at Hamilton, Ont.

UNGA MÄN

som ha lust till att lära känna sig sjelfva, skulle skrifva efter ett exemplar af N. Rosenberg Co's berömda bok

"LIFVETS HEMLIGHETER"

Boken omhandlar lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, hemliga synder, deras följder, förebyggande och botande o. s. v., och är i hög grad intressant. Sändes fritt i förseglat omslag till en hvar som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till den välkända läkarfirman

N. ROSENBERG CO., 180 No. Dearborn St., Chicago, Ill., U. S. A.

TILL SALU

176 farmar i skandinaviskt settlement i östra Central Saskatchewan. Vi har nu utgifvit en 32-sidig bok, innehållande full beskrifning af hvarje stycke land, sädesrapporter, bref från aktiva settlare och öfver 70 fotografier. Önskar ni att få ett hem i en framåtskridande koloni, skrif till oss efter detta häfte, sändes gratis

The Walch Land Company

Dept. S., 400 Northern Bank Bldg., Winnipeg, Man., Canada.

DR. HERBERT M. ROSENBERG

Sjuka människor veta, hvilken välsignelse osteopathy och electro therapeutic eller medicinsk elektricitet är.

Hvad är osteopathy och dess historia?

Ehuru många system af sjukgymnastik och manupilationer hafva praktiserats i alla delar af världen och närapå i alla tider, var det dr Hiram Still, M.D., M.C., af Kirksville, Missouri, som uppfann ett system, som han kallade osteopathy, emedan hans idé var att alla sjukdomar härleddo sig från felaktigt läge af benen. För närvarande hafva de, som bäst praktiserat denna vetenskap, emellertid erkänt att de sammandragna musklerna, senband och angripna närver äfven äro viktiga faktorer, som böra tagas hänsyn till vid utöfvandet af osteopahty.

Osteopathy har gjort stora framsteg under de 30 år, det existerat, och är nu ett fullkomligt vetenskapligt system för botande af sjukdomar, det är ett system af medicinlös therapeutic, som förlänar normala hoppassningar af den anatomiska strukturen i den mänskliga kroppen genom en process af vetenskapliga manipulationer och rorelser. Osteopathen jämför den mänskliga kroppens anatomiska struktur med en maskin, då en maskin är i oordning, någon del någonstans måste repareras, orsaken till felet måste afhägnas för att erhålla normala tillstånd och osteopathen har samma åsikt med hänsyn till den mänskliga kroppen, genom att afhägna felet afhägnas sjukdomen och det betyder hälsa.

Hvad är electro therapy som medicinsk elektricitet?

Electro therapy är botandet af sjukdom genom vetenskapligt anbringande af elektricitet i alla dess former, och det är en mycket värdefull hjälp för läkaren i hans vård. Men för att anbringa den lämpligt, fordras en fackman, och jag är fackman i de ofvan nämnda systemen och behandlar framgångsfullt följande sjukdomar: alla slags af magsjukdomar, dålig matsmältning, förstoppning, magkatarr, hufvudvärk, reumatism, sciatica, ryggskott, katarr, astma, bronchitis, alla slag af förlamning, ryggvärk, blås- och urinsjukdomar, sockersjuka, lungsot (första stadiet), katarrartad döfhet, diabetes, diarré, epylepsia eller fallandesjuka, njurlidande, emission, insomnia eller bristande sömnförmåga, impotens, närvositet, neurasthenia eller tungsint närvärk, kvinnosjukdomar, sådana som oordning i äggstocken, leucorrhoea eller whites, nedfallande lifmoder, sterilitet, alla slag af blodsjukdomar, alla slags hudsjukdomar såsom acne, finnar, erysipiles, eczem, kylsår, reform och många andra. Äfven bortlagar jag varaktigt öfverflödigt hår i ansiktet. Äfven sårtor, födelsemärken etc.

Jag har en modern plats med de nyaste medicinska elektriska apparater, som användas i de främsta europeiska och amerikanska sjukhusen, såsom X-strålar, ultra violetta strålar, vibrering etc. Jag har fem års erfarenhet i att bota sjukdomar. Mina 5 års erfarenhet i anstalter i Chicago och Carnegie sjukhus skall gifva er tillräcklig säkerhet att jag kan bota ert fall.

Ring upp Garry 2476 eller besök mitt kontor, 602 Main Street, rum 9—10—11. Konsultation fullkomligt konfidentiell. Kontorstimmar: 10 f. m. till 1 e. m., 2 e. m. till 5 e. m., 6 e. m. till 9 e. m.

Skeppa Eder Grain till

DEN SKANDINAVISKA GRAIN-FIRMAN

HANSEN GRAIN COMPANY

(GRAIN EXCHANGE, WINNIPEG)

och ni kan vara säker på att erhålla högsta valuta och prompt likvid.

LIBERALA FÖRSKOTT. REEL BEHANDLING.

Glöm ej att prenumerera på

SVENSKA CANADA-TIDNINGEN